

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 964/2021
11.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Јелице Бојанић Керкез, Божицара Вујичића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран М. Марковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Ст. Марковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 347/20 од 26.10.2020. године, на седници одржаној 11.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 347/20 од 26.10.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 347/20 од 26.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 1022/13 од 04.11.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа исплати износ од 28.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.11.2019. године, до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног страха исплати износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.09.2013. године, до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу, поред износа досуђеног ставом првим изреке, на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од још 52.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.09.2013. године, до исплате, и законску затезну камату на износ од 28.000,00 динара почев од 04.09.2013. године до 04.11.2019. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 123.020,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж 347/20 од 26.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у

ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртом изреке првостепене пресуде тако што је обавезан тужена и да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 111.040,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном правноснажном пресудом, у потврђујућем делу, одлучено је о накнади нематеријалне штете, којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предмет тужбеног захтева је накнада штете, тужба је поднета 04.09.2013. године. Вредност предмета спора је 180.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора, очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, те је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић